

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 9 / 10-05-2021

Hopelijk heeft inmiddels iedereen één of misschien wel al twee prikken van een coronavaccin ontvangen. Dat lucht op, geeft iets minder angst en iets meer bewegingsvrijheid.

Laten we er verantwoord mee om gaan!

Ik wens jullie een mooie zomer toe.

Een koninklijke onderscheiding voor ‘Mister Dieteren’

Paul Ogenort heeft op 26 april 2021 een lintje ontvangen als dank voor ondermeer zijn maatschappelijke activiteiten ten behoeve van het kerkdorp Dieteren.

Van harte proficiat!

Leo Verkoulen: Waar ben je nu?.....door Jo Kunnen

Het eerste contact met Leo Verkoulen verliep heel eenvoudig. Het telefoonnummer, dat ik nog van onze reünie in 1994 had bewaard, bleek na een omnummering naar tien cijfers nog steeds te kloppen. Op 20 april 2019 kreeg ik een enthousiaste Leo aan de lijn. Minstens een half uur hebben we toen met elkaar gesproken. Hij vertelde honderduit. Nog steeds woonde hij in Utrecht. Veel contacten had hij niet. Af en toe sprak hij nog Ton Munnich, een oud-Rolduciën (1967-1972), die ook in Utrecht woonde. Leo: “Mijn leven verloopt iets anders dan gebruikelijk. Ik ben alleenstaand. Verder heb ik nooit een baan gehad. Financieel heb ik het met alleen maar AOW ook niet breed, maar ik ben tevreden en ik red me goed. Ik lees heel veel boeken. Onlangs kocht ik in een tweede handwinkel een boek, dat van Will Ogrinc afkomstig bleek te zijn.” Ik vertelde hem, dat Will helaas een half jaar geleden was overleden. Na enkele maanden heb ik Lei nog een keer gebeld; het was wederom een gezellig gesprek. Aan het eind bedankte hij me uitvoerig.

Zijn levensverhaal laat nog even op zich wachten

Later in 2019 vroeg ik hem per mail of hij zijn levensverhaal op papier wilde zetten voor een van de volgende nieuwsbrieven. Er kwam geen reactie van Leo. Ook op een herinnering reageerde hij niet. Begin 2020 heb ik hem weer gebeld. Hij leek me op dat moment lichtelijk in paniek en was maar met één probleem bezig. Uitvoerig vertelde hij me, dat hij al jaren een box huurde voor de opslag van allerlei spullen. Het verhuurbedrijf had hem ongeveer een jaar geleden bericht, dat het pand plaats moest maken voor woningbouw. Ze verzochten Leo vriendelijk om zijn inboedel op te halen dan wel te verhuizen naar een box aan de andere kant van Utrecht. Op verzoeken van dat bedrijf had hij tot nu toe niet gereageerd. Nu lag er in eens een aanmaning. “Wat moet ik nu doen? Heb jij een oplossing, Jo? Ik heb geen auto om deze spullen te verhuizen. Ik kan er niet van slapen.” Samen met hem nam ik enkele mogelijke oplossingen door. Misschien kan het verhuurbedrijf jouw spullen naar de nieuwe locatie verhuizen of kun je een student of een klusbedrijf vragen om jouw spullen te verhuizen. Hij zag gelukkig weer mogelijkheden en zou er mee aan de slag gaan. Voor het schrijven van een levensverhaal had hij, totdat dit probleem opgelost was, begrijpelijk geen tijd.

Afkomstig uit Kelpen-Oler

Medio 2020 probeerde ik opnieuw telefonisch en per mail contact met Leo te krijgen. Vergeefs. Een adres had ik niet van hem. Begin dit jaar deed ik nog maar eens een aantal pogingen. Helaas ook nu werd zijn telefoon niet opgenomen en reageerde Leo niet op mijn mails. Ik maakte me zorgen en besloot op zoek te gaan naar familieleden van hem. Van oorsprong is Leo afkomstig uit Kelpen-Oler. Het eerste telefoontje naar een naamgenoot in Kelpen was al raak. Ik kreeg een achterneef aan de lijn, die me wist te vertellen, dat Leo twee oudere broers en een zus had. “Als ze nog leven moeten ze ergens in Midden-Limburg wonen. Ik weet alleen niet waar.”

*Leo met Sjeff Stassen bij onze reünie in 1994
(Leo was op Rolduc van 1963 tot 1969)*

Met wel 30 naamgenoten in Midden-Limburg heb ik vervolgens telefonisch contact gehad. Ik heb geen direct familielid van Leo weten te vinden. Intussen belde ik herhaaldelijk op wisselende tijdstippen naar Leo's telefoonnummer in Utrecht. Er werd geen enkele keer opgenomen. Ook een mail naar Ton Munnich (via zijn website) is tot nu toe onbeantwoord gebleven.

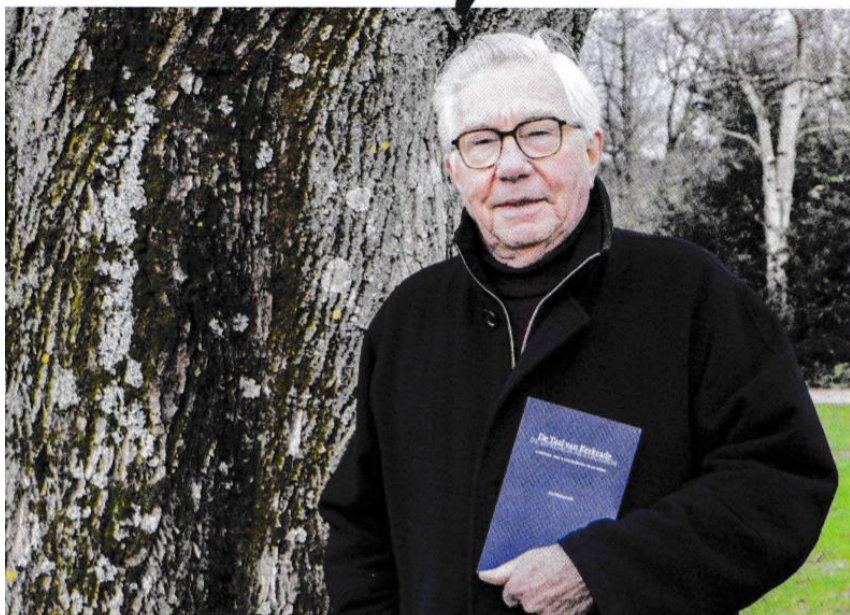
Mevrouw Verkoulen uit Utrecht

Op mijn zoektocht stuitte ik bij toeval via internet op een telefoonnummer en adres van een mevrouw M. Verkoulen-(.....) in Utrecht. Wellicht is het familie van Leo, dacht ik. Toen ik haar nummer intoetste gaf mijn iPhone aan, dat ik met Leo Verkoulen aan het bellen was. Het nummer van mevrouw Verkoulen was gelijk aan dat van Leo. Ik was verrast, omdat ik me meende te herinneren, dat Leo zei, dat hij alleen woonde. Helaas neemt ook deze mevrouw de telefoon niet op. Hij blijft overgaan; een antwoordapparaat is er niet.

Omdat ik ook haar adres had kunnen achterhalen, besloot ik nog dezelfde dag naar dit adres een kaart te sturen met het vriendelijk verzoek om even contact met me op te nemen. Tot nu toe is dat helaas nog niet gebeurd.

Het is inmiddels Pasen 2021. Ik blijf hopen op een contact op enig moment.

Lei Heijenrath

'Sjriev is blieve' is niet alleen een boek, maar vooral ook het adagium van Dr. Lei Heijenrath. Inmiddels 84 jaar lang trouw aan dat motto, heeft de voormalige conector en leraar Nederlands van het Antonius Doctor College en latere bestuursvoorzitter van Hogeschool Zuyd onlangs weer een dialectjuweeltje toegevoegd aan zijn 'Moddersjproach', het Kerkraads. 'De Taal van Kerkrade' of zoals de neerlandicus/dialectoloog het keurig vertaalt: *De Sproach va Kirchroa*; e profiel van 't Kirchröadsj i 101 wöad. Een 200 bladzijden omvattende boekwerk.

Van Wim Schlösser ontving ik onlangs een interview met Lei Heijenrath. Aan Lei Heijenrath moet ik altijd denken, als ik het nummer 'Het land van Maas en Waal' van Boudewijn de Groot hoor. Het was Lei Heijenrath, die ons als leraar Nederlands leerde om eens op een andere manier naar muziek te luisteren. Op enig moment draaide hij in de klas dit prachtig nummer van Boudewijn de Groot. Hij gaf ons de opdracht om deze tekst te verklaren. Sedertdien bestaan platen niet alleen uit een melodie, maar ook uit een tekst.

De tijd glipt me door mijn vingers *het verhaal van Wil Kerens*

Het duurde even voordat ik in 2019 op de oproep van Jo reageerde. Ik heb niks met moderne sociale media. Ik gebruik ze minimaal. Alleen als ik iets wil weten, pak ik mijn laptop. Ik prefereer het om buiten bezig te zijn. Zo kruip ik graag op mijn fiets voor een rondje door de natuur langs de Maas. Het meest heb ik me verbaasd over het feit, dat er al zoveel jaargenoten overleden zijn, terwijl ik nog volop van het leven geniet. Eigenlijk glipt me de tijd tussen de vingers door, maar ik doe het ermee en ben er ook nog eens heel tevreden mee.

De pastoor van Holtum gaf de doorslag

Ik ben geboren in een klein dorpje, Holtum. Op de lagere school werd ik gevraagd om misdienaar te worden. Later werd ik zelfs een soort koster. Het hoofd van de lagere school en de pastoor waren kennelijk ervan overtuigd, dat ik wel afwezig kon zijn om bij alle trouwmissen en begrafenissen te ondersteunen. Iedere dag begon om 7 uur met het luiden van de klokken en misgewaden klaar te leggen. Om 12.00 uur volgde de middagklok en om 18.00 uur de avondklok. Daarna werd de kerk gesloten.

Toen het einde van mijn lagere school naderde, kwam de pastoor met de suggestie om naar Rolduc te gaan. Wat dat voor een school was, wist ik op dat moment niet en dat het een internaat betrof, werd me ook pas later duidelijk. Zo ging dat toen. Bij mijn eerste bezoek aan Rolduc was ik vooral onder de indruk van de sportvelden, de goaltjes op de cour, de aula en de grote recreatieruimte. Dat ik maar af en naar huis mocht, besepte ik pas, nadat ik in september 1961 met mijn koffertje in de bus stapte. Tijdens de eerste jaren heb ik nogal wat last gehad van heimwee. Ik miste mijn ouders, mijn grootouders en mijn broers en zussen. Na 3 gym ebde die heimwee weg en keek ik uit naar iets nieuws: de sportacademie in Tilburg.

Sporten deed ik graag; vooral voetballen, maar ook de uitdaging om mee te doen aan de atletiek-vijfkamp. De eerste keer op 3 gymnasium troefde ik heel wat ouderejaars af. Ik slaagde erin om in totaal 4 keer deze atletiek-vijfkamp te winnen. Inderdaad inclusief heel wat vlaai, zoals Jo Kunnen al eerder schreef.

Meer dan 30 jaar sportleraar

Na mijn eindexamen volgde ik in Tilburg de sportacademie. Uiteindelijk heb ik meer dan 30 jaar aan de Mavo in Born met heel veel plezier gewerkt. Mijn leerlingen hebben nooit kunnen begrijpen, dat ik niet meer met mijn vooropleiding heb gedaan. Mijn antwoord was steeds, dat ik tevreden was en het leuk vond om met hen te werken. Intussen was ik gehuwd met Monique en vader van 2 kinderen, welke na hun gymnasiumopleiding wel naar de universiteit zijn gegaan.

Santiago de Compostella

Drie dagen in de week passen we op de kleinkinderen. Heel graag gaan we op vakantie met de kinderen en vier kleinkinderen. En zoals gezegd, blijf ik actief sporten, zoals fietsen, skiën en windsurfen. Enkele jaren geleden ben ik nog met de fiets van Bilbao naar Santiago de Compostella geweest; in zes dagen dwars door het noorden van Spanje.

Een ware beleving!

Sinds ik met pensioen ben, geniet ik van iedere dag.

Al ruim 50 jaar ben ik een fervent imker. Normaal heb ik 6 tot 10 volken. Elk volk telt zo'n 50.000 bijen. Voordat we op zomervakantie gaan naar La Douce France, sta ik meestal een aantal dagen honing te slingeren, soms wel 200 kilo. Als je, zoals wij, een grote familie hebt en mijn vrouw snel zo'n 300 potjes honing verdeelt, is alles weer op voor het volgend jaar. Heb je dan ook nog de pech, dat in de winter volken het niet redden dan is het schipperen met het aantal weg te geven potjes. Een paar jaar geleden bleven de vlieggaten van mijn 12 ingewinterde volken in het voorjaar stil. Alles was helaas gesneuveld. Dan moet je weer opnieuw beginnen en dat vergt tijd.

Afgelopen zomer heb ik geen nieuwe koninginnen gekweekt. Met 3 volken heb ik me tevreden gesteld; gelukkig zijn zij na de winter alle 3 weer aan de slag gegaan. Deze zomer wil ik weer nieuwe koninginnen kweken in de hoop volgend jaar na de winter meer volken te hebben om mijn honingvoorraad aan te vullen.

Veel mensen staan elke dag vol bewondering te kijken naar de ijver en vlijt van al die bijtjes, van vroeg in de morgen tot laat in de avond. Ik vind het een prachtige hobby.

Dit leven hoop ik nog lang vol te kunnen houden. Iedereen, die zich mij nog herinnert, groet ik bij deze vriendelijk.

Wil was op Rolduc van 1961 tot 1969

Links:

De kerktoren van Rolduc nu.

Ik herinner me deze beelden in de kerktoren niet van vroeger.

Rechts:

Het Mariabeeld in de toegangspoort is ook opgeknapt.

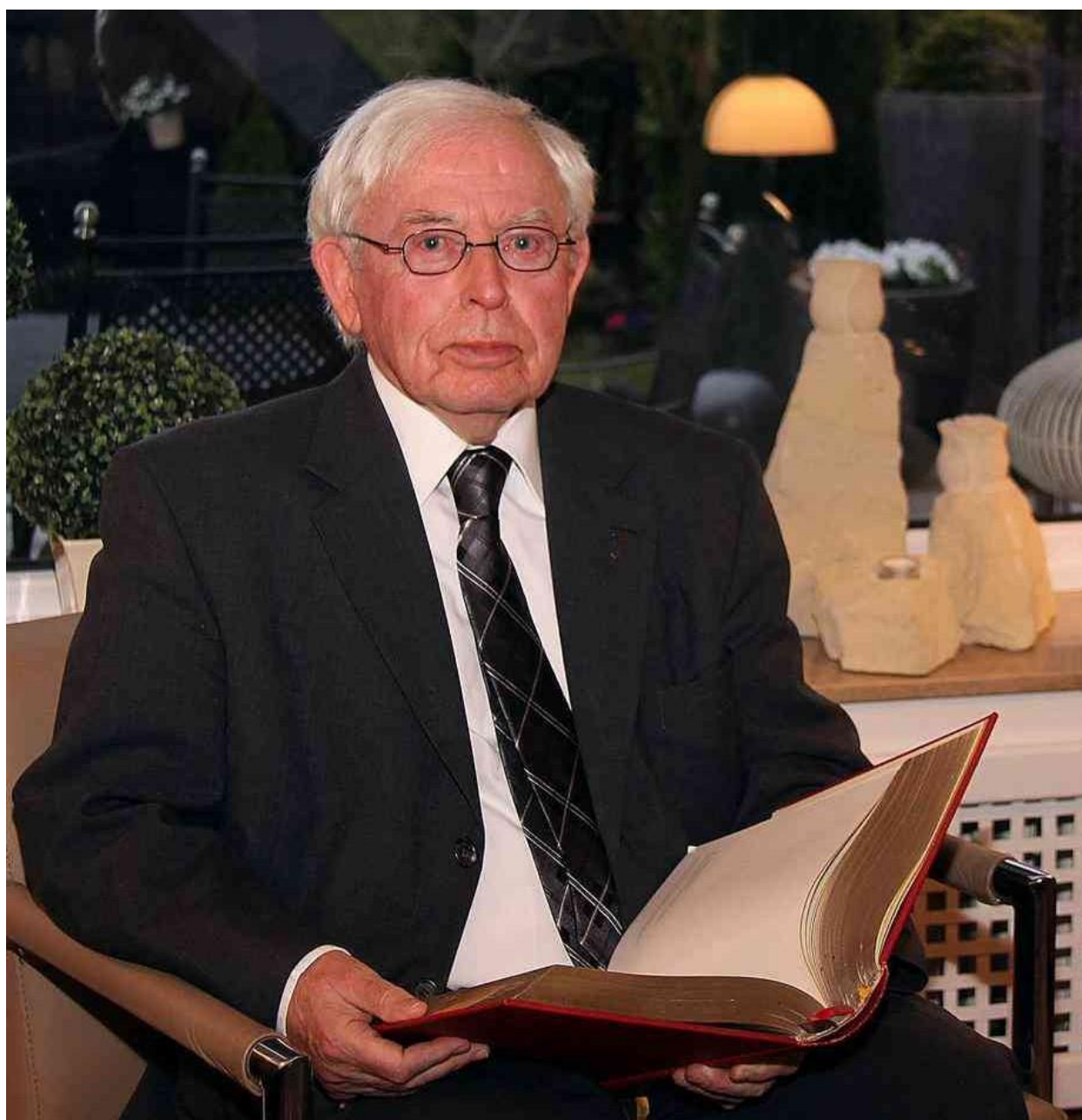
Ik heb me maar niet gewaagd aan een vertaling.

Nico Dobbelstein is op 85-jarige leeftijd nog steeds pastoraal actief !

Onlangs vierde Nico Dobbelstein zijn 60-jarig priesterjubileum. De meesten van ons kennen Nico Dobbelstein ongetwijfeld nog van Klein-Rolduc. Daar was hij van 1961 tot 1965 onderprefect. In 1965 ging 'mijnheer Dobbelstein' in Groningen Frans studeren. Gedurende een aantal jaren heeft hij dit vak nadien ook nog op Rolduc gedoceerd. In 1979 maakte Nico - niet helemaal gelukkig met het beleid van bisschop Gijsen - de overstap van het Bisdom Roermond naar het Bisdom Aken. Hier ging hij als pastor aan de slag. Hoewel nu in 'activer Ruhe-stand', zoals hij zelf zegt, is hij nog steeds met veel voldoening pastoraal actief. Zelf zei hij tegen de Aachener Nachrichten: "Ich bleibe Priester. Wo es nötig und gewünscht ist, werde ich tätig werden. Diese Aussage habe ich - bis auf den heutigen Tag - mit Gottes Hilfe wahr machen können."

Ik mag aan jullie allen de hartelijke groeten van Nico Dobbelstein overbrengen. Hij ontvangt ook onze nieuwsbrief; velen van ons herinnert hij zich nog.

Die eenvoudige jongen uit Tegelen *het verhaal van Ruud Stapel*

Toeval bestaat niet. Twee weken geleden belde mijn zus me. Ze had bij het opruimen een stapeltje brieven uit mijn periode op Rolduc gevonden. Met verbijstering heb ik deze brieven, die ik in de eerste drie maanden naar huis had gestuurd, gelezen: heel confronterend na al die jaren. Uit de brieven komt een beeld naar voren van totale wanhoop en vertwijfeling. Waar ben ik in godsnaam terecht gekomen? Een twaalfjarig jongetje uit een hecht en gezellig gezin, de beste leerling van de klas op de lagere school en nu een verwarde, matige leerling, die de dagen telt tot zijn ouders op bezoek komen, die gepest en uitgescholden wordt (“Stapelgek! Dikke ?”). Van Sjuul krijg ik te horen, dat de kans klein is dat ik de Kerst op het gym haal.

In de familie doet nog altijd het verhaal de ronde, zoals ook verteld in het boek van Twan Geurts, hoe mijn ouders bij mijn komst naar Rolduc op het punt hebben gestaan om boven aan de laan, met een busje vol huilende broers, rechtsomkeer te maken om me mee naar huis te nemen.

Ongetwijfeld heb ik Rolduc niet alleen zo ervaren

Hoeveel klasgenoten kunnen niet een identiek verhaal vertellen? Dat het voor mij zo erg was, heb ik kennelijk verdrongen. Toch moet ik ergens in dat eerste jaar mijn draai gevonden hebben. Ik schrijf over de oprichting van een compagnie (met wie ?), maar ook over een poging van een compagniegenoot om me er uit te zetten, over de aankoop van een bal, want voetballen leerde ik op Rolduc. Mijn cijfers werden ook langzaam beter. Gemakkelijk heb ik het nooit gehad; ik telde de dagen en zag op tegen weer een nieuw semester.

Na het eerste schooljaar vertelde ik mijn ouders dat de roeping wel voorbij was en stelde hen voor om naar het St.Thomascollege in Venlo te gaan, waar ook mijn broer zat. Was het angst voor gezichtsverlies in het dorp of de druk van de pastoor; ik weet het niet, maar ik bleef op Rolduc, “omdat het zo’n goede school is.” Pas jaren later hoorde ik, dat van de beloofde financiële steun vanuit de parochie nooit een cent is betaald, waardoor mijn ouders krom hebben gelegen voor een veel te dure opleiding. Dat heeft me jarenlang dwarsgezet.

Met hangen en wurgen schopte ik het tot de 3e klas, waar ik bleef zitten. Vanaf dat moment was ik wel klaar met Rolduc. In juli 1967 fietste ik met Twan Geurts van Rolduc naar huis, de vrijheid tegemoet, klaar met het katholicisme en de katholieke kerk. Ik genoot volop van die vrijheid en daardoor bleek mijn aanvankelijke voorsprong op school rond Pasen in een achterstand te zijn omgeslagen. Twee vrienden stelden voor om samen naar de HBS te gaan, dan zouden we freewheelend het eindexamen halen. Zo gezegd, zo gedaan.

Daarna moest ik in militaire dienst (als enige van vijf broers), de meest nutteloze periode uit mijn leven. Het heeft me een blijvende aversie tegen militarisme en dom autoritair gedrag opgeleverd. Sorry, Paul Ogenort.

Sociologie, geschiedenis en communicatiewetenschappen

De studie sociologie die volgde bleek een verkeerde keuze, door de toenemende nadruk op statistiek en methoden van onderzoek, niets voor een echte alpha. Het werd geschiedenis, een studie die ook ruime mogelijkheden bood voor andere zaken.

Mijn op Rolduc opgedane liefde voor voetbal kon ik nu ruimschoots uitleven in allerlei studentencompetities. Hier kwam ik Theo Teeuwen ook weer tegen.

Na de onverwachte dood van mijn vader in 1975 heb ik die studie afgerond als werkstudent, om mijn moeder financieel niet tot last te zijn. Er waren na mijn afstuderen nauwelijks banen, zeker niet als leraar geschiedenis. Daarom ben ik nog een studie communicatiewetenschappen gaan doen. Eind 1987 was de situatie nog steeds uitzichtloos. Ik was inmiddels 37 jaar, mijn vriendin had me na een relatie van negen jaar verlaten en uitzicht op een stabiele, vaste baan was er nog steeds niet.

Mijn plek vond ik uiteindelijk bij het NOS Journaal

In februari 1988 ontmoette ik op wintersport mijn vrouw Joke, kinderarts in Soest. Omdat zij een goede baan had, ben ik in de buurt van Soest gaan solliciteren. Tot mijn grote verrassing werd ik aangenomen als redacteur van het tv-programma TV3, gepresenteerd door de bekende Belgische sport-presentator Carl Huijbregts, met Ischa Meijer en Dominee Gremdaat als vaste onderdelen.

Een keiharde leerschool, waar ik in het diepe werd gegooid, maar gelukkig bleef ik drijven.

Toen dat programma ophield, kon ik bij het NOS Journaal aan de slag op een proefcontract voor drie maanden. Op 20 juni 1989 stapte ik de redactie van het Journaal binnen om daar op 10 april 2016 - de dag dat ik AOW kreeg - de deur weer achter me dicht te trekken. Bij mijn afscheid vertelde een collega me, dat ik in al die jaren waarschijnlijk meer dan 5000 onderwerpen heb gemaakt, meestal over buitenlands nieuws.

Vanaf dag één was het duidelijk, dat ik eindelijk mijn plek had gevonden. De spanning van het nieuws, werken tegen de klok, altijd onder grote druk, het bleek me op het lijf geschreven.

Vijfentwintig jaar zat ik boven op het nieuws

En er gebeurde natuurlijk nogal wat in die periode: de val van de Muur, de Eerste Golfoorlog, de uiteenspatting van Joegoslavië en van de Sovjet-Unie, het ging maar door. Ik kreeg de kans om spannende buitenlandse reizen te maken. We interviewden president Lech Walensa, die bij het maken van een foto de verslaggeefster in de billen kneep, waardoor je toch een heel ander beeld van de man krijgt. Ik assisteerde correspondenten bij diverse verkiezingen, bezocht het Kremlin en het Capitool en kwam op plekken waar je normaal nooit komt. Vaak besepte ik onvoldoende, dat die eenvoudige jongen uit dat kleine Limburgse dorp, zomaar met de grote jongens mee mocht doen.

Omdat ik sport leuk vond en vind, werd ik vanaf het EK Voetbal in 1992 in m'n eentje met de Studio Sportploeg meegestuurd om achtergrondverhalen te maken. Het klikte buitengewoon goed met de sportcollega's, zoals Mart Smeets en Kees Jansma. Er volgden WK's en vier Olympische Spelen. Bij de gouden volleybalmedaille in Atlanta zat ik op de perstribune en dat herhaalde zich in Sydney bij de gouden medailles van Pieter van de Hoogenband en Inge de Bruijn.

Ik maakte vanaf 1999 tal van buitenlandse reportagereizen, te veel om allemaal op te noemen, maar wel reden om me een bevoorrecht mens te voelen. Tal van nieuwkomers heb ik mogen begeleiden en als ik nu Eva Jinek, Eelco Bosch van Rosenthal, Wouter Zwart, Lucas Waagmeester, en Tim de Wit in Londen als volwaardige correspondenten aan het werk zie, ben ik wel een beetje trots.

Ondanks alles heeft Rolduc me toch veel gebracht!

Waarom is Rolduc me altijd blijven fascineren, hoewel het niet de meest gelukkige vier jaren van mijn leven zijn geweest? Ik heb me op Rolduc altijd een eenling gevoeld. Nu weet ik, dat dat me sterk heeft gemaakt. In mijn latere leven heeft me deze ervaring erg geholpen om nergens bang voor te zijn en om alles zelf op te lossen.

Wat is verder van blijvende waarde gebleken? Dat is waarschijnlijk toch de brede waaier aan culturele vorming en kennis die je daar opdeed: de liefde voor klassieke muziek, het spelen in de harmonie, de concerten van het LSO, de wandelingen naar Aken voor een bezoek aan de opera en veel prachtige films, de literatuur en het zingen in een koor, wat ik overigens nog steeds doe.

Op Rolduc heb ik daarnaast leren sporten, een blijvende verrijking van mijn leven, die je jong en fris van geest houdt. Schaatsen, skiën en tennis doe ik ook nog steeds met veel plezier.

Ruud was op Rolduc van 1963 tot 1967

Na het voetbal kwam het fietsen op de racefiets. Ik maakte lange tochten van Soest naar Frankrijk (Mont Ventoux), Spanje en Italië. Een hoogtepunt was in 2007 een tocht van 1000 km in Tibet met zeven vrienden, gekoppeld aan een inzamelingsactie (opbrengst: 60.000 euro!) voor een blindeninstituut in Lhasa (Braille Without Borders). Met diezelfde groep hebben we ook een mountainbike-tocht door de Rocky Mountains gemaakt.

Een hartelijke groet uit Soest

Joke en ik hebben helaas geen kinderen gekregen, maar we hebben ons leven verrijkt met de mooie dingen des levens: theater, concerten, lekker uit eten, een mooi glas wijn met familie en vrienden en vooral, toen het nog kon, reizen. We hebben samen de hele wereld bereisd. Op twee enkeloperaties na door voetbalblessures heb ik altijd een goede gezondheid gehad en die heb ik gelukkig nog steeds. Joke heeft een half jaar geleden een zware open-hart-operatie ondergaan en revalideert daar nog van. Samen hopen we nog vele mooie jaren te hebben en dat wens ik jullie allemaal ook toe.

Tot slot

Er resteren nog 7 jaargenoten, die hun levensverhaal aan ons kunnen presenteren. Binnenkort ga ik hen vriendelijk verzoeken om hun verhaal voor een van de volgende nieuwsbrieven op te schrijven. Ik ben er trots op, dat het me gelukt is om met iedereen in contact te komen. Dank daarvoor! Slechts twee van de 67 jaargenoten hebben me niet te woord willen staan. Waarom weet ik niet. Hopelijk lukt het toch nog een keer. De cirkel is dan rond.

De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt elk kwartaal ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden kunnen zich ook bij mij melden voor een gratis toezending. Contactpersoon: Jo Kunnen / mailadres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446